

derfor, at der gennemføres en ændring af færdsejsloven, der giver mulighed herfor.

Forslaget angår alene vedtagelse af førerretsfrakendelse i sager om spiritus- og promillekørsel og omfatter således ikke andre sager om fortabelse af førerret, herunder de i færdsejslovens § 126, stk. 1, nr. 1, anførte sager om frakendelse af førerret på grund af væsentlige kørselsfejl (»groft uforsvarlig kørsel«). Afgørelsen af disse sager nødvendigvis at der i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret vurdering af den kørsel, der er tale om, og justitsministeriet finder det derfor rigtigst, at sådanne sager holdes uden for forelægsordningen. På tilsvarende måde forudsættes det, at politiet indbringer sager om promille- og spirituskørsel for retten, hvis der påstås skærpelse af frakendelsestiden under hensyn til kørselsfejl eller -uheld.

Ved behandlingen af sager om spirituskørsel i retten som tilståelsessager (efter retsplejelovens § 925), beskikkes der en forsvarer for den sigtede, hvis han begærer det. Det samme gælder (efter færdsejslovens § 119, stk. 2) i sager om promillekørsel. I det omfang der foreligger tilståelse, består forsvarerens opgave i disse sager blandt andet i at vejlede den sigtede (tiltalte) om de gældende retningslinier for sanktionsfastsættelsen.

Selv om udmålingen af straffen og afgørelsen af spørgsmålet om frakendelse af førerret i de sager, der er omfattet af den foreslåede adgang til udenretlig afgørelse, sker efter faste takster, finder justitsministeriet det rigtigst, at der i lighed med hvad der gælder, når sagerne behandles i retten, også gives den sigtede mulighed for bistand af en offentlig forsvarer, når sagen søges afgjort ved udenretlig vedtagelse. Justitsministeriet foreslår derfor, at der i færdsejsloven indsættes regler om adgang til bistand ved beneficerede advokater i disse sager. Det foreslås, at advokatens vederlag, der i overensstemmelse med retsplejelovens almindelige sagsomkostningsregler skal afholdes af den sigtede, bestemmes på grundlag af faste takster, der efter forhandling med advokatrådet fastsættes af justitsministeriet.

4. Isolation af varetægtsarrestanter.

4.1. Med henblik på at begrænse anvendelsen af isolation anmodede justitsministeriet i efteråret 1982 justitsministeriets strafferetsplejeudvalg om at overveje spørgsmålet om en ændring af de gældende regler i retsplejeloven om isolationsfængsling. Resultatet af udvalgets overvejelser foreligger nu i betænkning nr. 975/1983.

4.2. Efter *de gældende regler* i retsplejelovens § 770, stk. 3, kan retten på begæring af politiet bestemme, at en varetægtsarrestant af hensyn til varetægtsfængslingens øjemed skal holdes helt eller delvis isoleret.

Anvendelse af isolation forudsætter, at fængslingsbetingelserne er opfyldt. Isolation kommer således kun på tale i tilfælde, hvor der foreligger begrundet mistanke om, at den sigtede har begået en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og som efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, jfr. retsplejelovens § 762, stk. 1. Det er endvidere (jfr. § 762, stk. 3) en betingelse, at lovovertrædelsen i det konkrete tilfælde ikke kan ventes at medføre straf af bøde eller hæfte.

I praksis anvendes isolation næsten udelukkende i forbindelse med kollusionsarrest, jfr. § 762, stk. 1, nr. 3, dvs. med henblik på at undgå, at sigtede vanskeliggør forfølgningen i sagen, navnlig ved at fjerne spor eller advare eller påvirke andre.

Den gældende bestemmelse i retsplejeloven om isolation blev gennemført ved lov nr. 243 af 8. juni 1978. Der henvises om bestemmelsens forarbejder til betænkning nr. 975/1983, side 14 ff.

4.3. Spørgsmålet om anvendelsen af isolation har givet anledning til en meget omfattende debat både i offentligheden og i fagkredse. Også i folketinget har spørgsmålet været drøftet ved flere lejligheder.

Hovedpunkterne i den hidtidige debat er refereret i betænkning nr. 975/1983, side 26–29.

I debatten om de gældende isolationsregler er der givet udtryk for det ønskelige i dels at nedbringe hyppigheden af isolationsanbringelser, dels og navnlig at afkorte isolationstidernes længde. I forbindelse hermed er der bl.a. peget på de psykiske skadevirkninger for de indsatte, der eventuelt kan være forbundet med anbringelsen i fuldstændig isolation. Endvidere er der blevet henvist til, at almindelige retsplejemæssige principper taler for at begrænse anvendelsen af isolation i videst mulig omfang.

Justitsministeriet er enig i, at reglerne om isolationsfængsling bør være udformet således, at anvendelsen af isolation i praksis begrænses mest muligt. Ønsket om at undgå isolationsfængsling må imidlertid på den anden side også vurderes ud fra hensynet til mulighederne for efterforskning og pådømmelse af forbrydelser.